

Mariam'a.

1

Hanna, yeni evlerini seveceğini pek sanmıyordu. Küçük bir bahçesi olan ufak bir evdi bu. Odaların hepsinin boyanıp onarılması gerekiyordu; banyo duvarlarında da rutubet lekeleri vardı. Öndeki sokak o kadar işlekti ki, Hanna'nın karşıdan karşıya tek başına geçmesine izin yoktu.

Üstelik, Hanna yeni bir okula gidecekti. Kendini yalnız hissediyor, arkadaşlarını öz-lüyordu. Görünüşe göre, yeni sokaklarında hiç çocuk yoktu. Komşuların çoğu Hanna'nın anne ve babasından yaşlıydı. Çocukları büyümüş, başka yerlere yerleşmiş ailelerdi.

Hanna'yla aynı yaşta olan tek kişi, ara-da sırada komşu bahçede oynayan, siyah saçlı bir kız çocuğuydu. Hanna'nın babasına göre, bu kız orada yaşayan adamın torunu olmalıydı. Kız orada oturmuyor, yalnızca cu-

martesileri geliyordu.

Hanna'nın arkadaş olabileceği hiç kimse yoktu çevrede.

“Okulda yeni arkadaşlar edinirsin,” dedi annesi. “Bir iki hafta sonra durum bu kadar kötü görünmeyecektir.”

Hanna'nın annesi de arkadaşlarını geri-de bırakmıştı. Neşeli olmak için büyük çaba harcıyordu. Hanna'nın babası da öyle. Kimi zaman, ikisinin de aynı anda neşeli olmaya çalıştıkları *duyulabiliyordu*.

“Yarım günlük bir işim olduğu için şanslıyız,” diyordu Hanna’nın annesi. “Bazı aileler çok daha kötü durumda.”

Hanna’nın babası homurdanarak gazeteyi açıyordu. Her cuma erkenden kalkıyor ve sokağın ilerisindeki gazeteciye gidip, yerel gazeteyi alıyordu. Sonra bir fincan kahve ve bir kırmızı tükenmezkalemle birlikte masanın başına oturuyor, iş ilanlarını tek tek okuyordu. O cuma da akşama kadar pek çok telefon konuşması yaptıktan, İş Bulma Kurumu’na defalarca gidip geldikten sonra, yine pes etmişti. İş arayan o kadar çok insan vardı ki!

Hanna’nın görebildiği kadarıyla, yeni evin yalnızca bir tek iyi yanı vardı. Eski evlerine göre kırlara daha yakındı ve yolun ilerisinde bir binicilik okulu yer alıyordu. Ahırlar ve ambarlar vardı; atlama engelleri yerleştirilmiş bir alanda çeşitli midilliler otliyordu. Her renkte midilli vardı: Siyah, kahverengi, kestane rengi, beyaz ve dalmaçya köpeği gibi benekli. Hafta sonları, bazen de akşamları, biniciler koruluğa giderken evin önünden geçiyorlardı. Hanna pencereden onları imrenerek seyrediyordu. Binicilerden bazıları onun yaşlarındaydı.

“Ah, baba,” dedi Hanna birdenbire, “acaba ben de—”

Babasının yüz ifadesini görünce durdu. Hayır, elbette yapamazdı. Çok pahalıya patlardı. Ama babası, gidip bakmayı önerdi. Hanna sorduğuna çoktan pişman olmuştu; hele de, binicilik okulunun kapısına gidip, dışarıdaki panoda yazılanları okuduktan sonra. Derslerin saati yirmi lira diyordu. Babası, çelik fabrikasındaki işini kaybettiğinde

arabasını satmak zorunda kalmıştı; çünkü, bir arabaya sahip olmak çok masraflıydı. Binicilik dersi için de yirmi lira veremezdi elbette. Belki yalnızca bir kez, doğum günü armağanı olarak, ama her hafta değil. Oysa, at binmeyi hakkıyla öğrenmek için her hafta ders almak gerekirdi.